Йду шляхом, що ліг над річкою (то — моя ранкова прогулянка, то — відпочинок мій).
І раптом в прозорості неба мурмотання почув дивне, я уздрів там орлину ласку, —
Стрімке, спрагле єднання під високими небесами, —
Зсудомлені гострі кігті, вирування живого колеса — там, угорі.
Б'ють чотири крила, два дзьоби стримлять гостро — у шалено звихрену масу їх, у зливок
ласки поєднано.
У чергуванні чекань мерехтять карколомні петлі й прямовисні стрімкі падіння.
Та раптом вони заклякнуть, у раптовому зціпенінні захитаються над рікою.
Птахи висять непорушно у знеможеній тій рівновазі, а потім — розводять кігті, розділяються для польоту.
І ширяють неквапно — дужі в навісні шляхи самостійні.
У гонитві — кожен за власним.

Переклад В. Коротича